

Høringssvar om Europol-konventionen
Høringssvar vedr. Eurojust
Høringssvar vedr. bekæmpelse af organiseret kriminalitet, hvidvaskning m.v.
Høringssvar vedr. forretningsorden for Retslægerådet
Høringssvar vedr. ofrenes retsstilling

1. Udlændingeloven - Asyl - Tortur - Retspsykiatriske undersøgelser - Langvarig sagsbehandling
2. Langvarig sagsbehandling - Udeblivelse af medtiltalt - Afvisning - Bedrageri - Menneskerettigheder
3. Erstatning - Telefonaflytning - Frister - Hvem er forurettet
4. Dyremishandling - Rettighedsfrakendelse - Betinget straf
5. Incest - Erstatning - Strafudmåling
6. Betinget straf - Spritkørsel
7. Særforanstaltninger - Behandlingsdom - Ophør - Retslægerådet
8. Kørsel i frakendelsestiden - Ikke samfundstjeneste
9. Røveri - Berigelsesforsæt - Narkogæld - Subsidiær tiltale - Beviser

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Postbox 1051
1007 København K
Telefon 3311 7522
Telefax 3332 4775

Landsforeningens bestyrelse:

Thomas Rørdam
formand, København

Bent Holmberg
næstformand, Aalborg

Michael Abel
Holbæk

Karen Marie Dyekjær
Esbjerg

Hanne Gullitz
Århus

Poul Jost Jensen
Glostrup

Mogens Juhl
Odense

Mette Lauritzen
København

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: **1090**

Formandens adresse:

Postbox 9017, 1022 København K

Telefon 3312 4540
Fax 3393 4540

Regelsanering

I lovforslag fremsat af Justitsministeren den 6/12 2000 foreslås der først og fremmest regler, der gør det muligt at straffe juridiske personer for overtrædelse af straffeloven, hvis overtrædelsen er begået for at skaffe den juridiske person vinding (ny § 306).

Justitsministeriet benytter imidlertid lejligheden til – som led i regeringens regelsaneringsprogram - at rydde op i gamle bestemmelser. Det er lykkedes ministeriets skarpe hjerter at finde en overflødig bestemmelse: *Plakat af 27. november 1801, hvorved Uberettigede forbydes at bære saadanne Klædedragter, som af Kongen ere autoriserede til Uniformer for civile eller militaire Embedsmænd, samt at bruge Epauletter, eller Skulderbaand, af nogen Slags.*

Bestemmelsen foreslås nu ophævet. Så for fremtiden kan alle trygt gå til karneval, blot de ikke bærer masker.

Godt nytår

Redaktøren

Høringsvar om Europol-konventionen

Justitsministeriet
Det Internationale Kontor

11. oktober 2000
ER/bn

Vedr.: J.nr. 2000-1600/21-0108. Udkast til protokol om ændring af Europol-konventionen.

Udkastet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse.

Udkastet giver ikke anledning til bemærkninger.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Høringsvar vedr. Eurojust

Justitsministeriet
Det Internationale Kontor

23. oktober 2000
ER/bn

Vedr.: J.nr. 2000-165-0170. Forslag til Rådets afgørelser om oprettelsen af Eurojust, herunder en midlertidig Eurojust-enhed.

Udkastet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse.

Uagtet at der kan være fordele forbundet med et tættere samarbejde mellem medlemslandenes politimyndigheder, er der også betænkeligheder forbundet med at lade et centralt organ, Eurojust, få beføjelser til at iværksætte efterforskning eller retsforfølgning og at forenkle gennemførelsen af anmodninger om gensidig retshjælp.

Forestiller man sig eksempelvis, at der gennem det pgl. organ fremsættes anmodning om et få foretaget en ransagning i Frankrig til brug for en dansk efterforskning, har man to problemer; dels kontrollen med at den sigtelse, der er fremsat, er realistisk og kan danne grundlag for ransagning efter danske regler, dels om reglerne overholdes i Frankrig, således at man kan bruge det indhentede materiale, når sagen rejses i Danmark.

Hvis det ikke som i dag kommer til at foregå i form af retsanmodninger, hvor der er en domstolskontrol, er der en nærliggende risiko for, at sigtelsen kan komme til at lyde mere graverende, når den oversættes, ligesom en dansk forsvarer vil have meget vanskeligt ved at vurdere lovligheden af den retshjælp, der ydes, hvis heller ikke en fransk domstol har været involveret heri.

Som eksempel nævnes en Østre Landsrets kendelse af 24/6 1998 (22. afd. kære nr. S-1446-98) gengivet i Landsforeningens Meddelelser 87/1998, som vedlægges.

Et af bestyrelsens medlemmer tilføjer:

"Jeg har i øvrigt for nylig været ude for et tilfælde, hvor en udlænding er sigtet her i landet, og hvor der via blandt andet Interpol indhentes oplysninger fra sigtedes hjemland, om en lovovertrædelse, som han skulle have begået, ikke i sit hjemland, men i et 3. - europæisk - land. I det europæiske land var der ikke rejst sigtelse mod min klient, men det var der derimod i hans hjemland, og det var den version, der blev fremsendt via Interpol."

Efter bestyrelsens opfattelse fortjener problemstillingen lidt mere dybtgående overvejelser end det af Justitsministeriet den 19/9 d.å. udfærdigede notat.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Høringssvar vedr. bekæmpelse af organiseret kriminalitet, hvidvaskning m.v.

Justitsministeriet
Det Internationale Kontor

3. november 2000
ER/bn

Vedr.:J.nr. 2000-165-0174. Forslag til konvention om forbedring af gensidig retshjælp i straffesager, navnlig for så vidt angår bekæmpelse af organiseret kriminalitet, hvidvaskning af udbytte fra strafbart forhold og økonomisk kriminalitet.

Forslaget har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der noterer sig, at artikel 2 indebærer, at anmodninger om gensidig retshjælp i straffesager mellem medlemslandene fremover ikke vil kunne afslås under henvisning til, at kravet om dobbeltstrafbarhed ikke er opfyldt.

Ligeledes noterer bestyrelsen sig artikel 7, hvorefter anmodninger om gensidig retshjælp i straffesager ikke kan afslås udelukkende med den begrundelse, at anmodningen vedrører overtrædelse af lov om skatter og afgifter samt told og valutahandel.

Ophævelse af de pågældende forbehold vil i praksis gøre det meget vanskeligt at give herboende, herunder danske statsborgere, den retsbeskyttelse, som vi lægger vægt på her i landet, mod eksempelvis begæringer om beslaglæggelse af midler indestående på konti i Danmark.

Man vil kunne forestille sig, at der undertiden i det rekvirerende land stilles andre beviskrav m.v. for at foretage det pågældende indgreb, ligesom forældelsesregler og sagsbehandlingstider kan være meget forskelligartede.

Det er næppe tilstrækkeligt, når man i den foreslåede artikel 8 kun kan afslå retshjælpen, hvis den anmodede medlemsstat finder, at det vil skade dens livsvigtige interesser at imødekomme anmodningen.

Som eksempel på situationer, hvor det vil være rimeligt ikke at imødekomme begæringen om et tvangsindgreb - eller at ophæve et allerede foretaget tvangsindgreb - henviser bestyrelsen til vedlagte kendelse fra Retten i Frederikssund SS 844/99, 23/9 1999, gengivet i Landsforeningens Meddelelser 58/2000.

Bestyrelsen henviser i øvrigt til bemærkningerne i høringssvaret af 23/10 d.å. vedr. Forslag til Rådets afgørelser om oprettelsen af EUROJUST.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Høringssvar vedr. forretningsorden for Retslægerådet

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Politikontoret

17. november 2000
TR/HM
J.nr. 70442-32

Vedrørende forretningsorden for Retslægerådet, sagsnr. 1999-210-0009.

Justitsministeriet har ved skrivelse af 3. oktober 2000 anmodet Landsforeningen af Beskikkede Advokater om en udtalelse om et udkast til revideret forretningsorden for Retslægerådet.

Landsforeningen skal i den anledning udtale følgende:

I betænkning nr. 1196/1990 om Retslægerådet er indeholdt lovudkast om Retslægerådet. Da der ikke blandt medlemmerne af det udvalg, der afgav betænkningen, var enighed om lovudkastets indhold, findes der såvel et flertalsudkast som et mindretalsudkast til lov om Retslægerådet.

Det er Landsforeningens opfattelse, at der klart er et behov for, at der vedtages en lov om Retslægerådet, og Landsforeningen finder det derfor beklageligt, at der endnu ikke er taget et lovgivningsinitiativ på dette område. Landsforeningen skal derfor opfordre Justitsministeriet til snarest muligt at udarbejde et lovforslag om Retslægerådet.

I øvrigt kan Landsforeningen tiltræde de synspunkter, Advokatrådet har givet udtryk for i sit høringssvar.

Med venlig hilsen
Thomas Rørdam

Høringssvar vedr. ofrenes retsstilling

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Det Internationale Kontor

4. december 2000
TR/HM
J.nr. 70442-32

Vedrørende udkast til rammeafgørelse om ofrenes stilling i forbindelse med strafferetlig procedure, sagsnr. 2000-165-0145.

Idet jeg henviser til Justitsministeriets skrivelse af 7. november 2000, kan jeg oplyse, at sagen har været behandlet på et møde i Landsforeningen den 24. november.

Landsforeningen har ikke bemærkninger til, at der vedtages minimumstandarder for beskyttelse af ofre for kriminalitet, men der er elementer i det portugisiske initiativ, som giver Landsforeningen anledning til betænkeligheder.

Artikel 2 kan læses på den måde, at det er tanken, at ofre skal have en slags partsstatus i straffesagen (ud over de partsbeføjelser, ofre har med hensyn til erstatningskrav). Hvis det er tanken, må Landsforeningen tage afstand fra en sådan ordning, som er i klar strid med danske traditioner, jf. min artikel i Advokaten nr. 2/1996 side 30 ff. med henvisninger til forarbejder.

Med hensyn til artikel 8 bemærkes, at Landsforeningen ikke kan tiltræde, at der gennemføres en ordning, der rækker videre end, hvad bestemmelsen i retsplejelovens. § 848 giver mulighed for. Der må således i særdeleshed tages afstand fra en ordning med anonym vidneførsel.

I artikel 11 foreslås en ordning med anticiperet bevisførelse m.v. i den situation, hvor ofret er bosiddende i et andet land end der, hvor straffesagen foregår. Udgangspunktet efter dansk ret er, at vidner skal føres direkte for den dømmende ret, og Landsforeningen må derfor tage afstand fra en ordning, der indskrænker adgangen til bevisførelse for den dømmende ret. Med hensyn til muligheden for anticiperet bevisførelse er det Landsforeningens opfattelse, at der ikke bør vedtages en ordning, der rækker videre end, hvad der er hjemmel til efter retsplejelovens. § 747.

Landsforeningen har noteret forslaget i artikel 10 om, at mægling skal indgå blandt de foranstaltninger, som kan anvendes i det strafferetlige system. Landsforeningen kan tiltræde dette initiativ.

Med venlig hilsen
Thomas Rørdam

Udlændingeloven - Asyl - Tortur - Retspsykiatriske undersøgelser - Langvarig sagsbehandling

Udlændingelovens § 7

I nedennævnte tre sager blev der i begyndelsen af 2000 givet asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 af Udlændingestyrelsen, efter at der var foretaget torturundersøgelse. Da journalnummeret i dag er identisk med de pgl.s udl.nr., der følger dem under deres ophold her i landet, kan der ikke angives j.nr. på de pgl. sager.

1.

A født 1972 i Palæstina angav i forbindelse med tilbageholdelse at have været udsat for tortur i perioden 1995 - 1996. Udlændingestyrelsen lod foretage undersøgelse, som dels foregik ved Retsmedicinsk Institut, København, dels ved Justitsministeriets Retspsykiatriske Klinik.

A oplyste, at torturen ikke udelukkende var forgået 1995 - 1996, men derimod i en lang periode fra 1989 - 1996. Hukommelsen var dårlig, men han beskrev ophængning, hvor han, efter at være bagbundet på hænder og ankler, blev hængt op i kroge med hovedet nedad, hvorefter han var blevet slået med en lang træstok i hovedet, på ryggen og begge ben.

Han var også blevet slået, mens han havde været fastbundet til en stol. Ved talrige lejligheder havde torturudøverne taget kværkegreb om hans hals.

Han var blevet sparket i kønsdelene.

Der fandtes ved undersøgelsen forskellige tegn på ældre vold og mulige tegn på ældre vold. Der fandtes ingen ar/tegn svarende til hoved, hals, ryg, sædeparti eller ydre kønsdele.

A var henvist til retspsykiatrisk undersøgelse, hvor det blev konkluderet, at hans aktuelle tilstand var udtryk for den lange uvished og deraf følgende belastning, han havde været udsat for i forbindelse med det 3-årige ophold her i landet - samt afslag på asyl - ligesom det ikke kunne udelukkes, at tilstanden ligeledes kunne være afledt af tidligere belastende oplevelser, herunder tortur.

Konklusionen lød, at der på A fandtes ukarakteristiske ar på højre overarm, højre underarm, højre lår og venstre underben. Erklæringen fortsatte:

"Ved retspsykiatrisk undersøgelse fandtes undersøgte præget af den langvarige uvished omkring hans sagsbehandling og efterfølgende afslag på asyl - dog kunne det ikke udelukkes, at hans tilstand var afledt af tidligere belastende oplevelser, herunder tortur.

Der er således ikke fundet sikre holdepunkter for, at undersøgte har været udsat for tortur."

Udlændingestyrelsen fremsendte torturundersøgelsen i denne og de to næstfølgende sager den 14/7 2000 til Flygtningenævnet til orientering med følgende tilføjelse:

"Det bemærkes, at styrelsen efter modtagelse af svar på torturundersøgelserne, har fundet det rigtigst at meddele ansøgerne asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1."

2.

B født i 1970 i Palæstina havde i 1988 og 1992 været fængslet af israelerne i henholdsvis 4 og 5 måneder. Siden havde han 20 gange været tilbageholdt af PLO. Fortrinsvis kortvarigt, men i 1996 i 7 måneder. Under tilbageholdelserne var han blevet slået på venstre knæ, hofter og i hovedet.

Uddybende forklarede han under undersøgelsen, at han var blevet slået og sparket over alt på kroppen, oftest med stok eller elkabler.

Ved flere tilbageholdelser blev han tvunget til at stå op i flere dage. Ved flere lejligheder fik han taget kvælertag og søgt stranguleret. I et enkelt tilfælde blev han muligvis udsat for elektrisk stød i lænderegionen.

Han var hos PLO flere gange blevet ophængt i bagbundne hænder. Under tilbageholdelse af israelerne var han blevet brændt i ansigtet med cigaretter.

Undersøgelsen viste bl.a., at der var normal muskelkraft og normal bevægelighed i leddene, herunder i skulderleddene.

Der fandtes forskellige tegn på ældre vold på arm, ryg, underben og venstre lår. Nogle af arrene stammede iflg. B fra en skudepisode ved en demonstration i 1988, dels indskuddet og den operative fjernelse af projektildele i låret.

Det retspsykiatriske undersøgelse viste, at B blev fundet præget af betydelige forbehold, en vis irritabilitet og mangel på tålmodighed. B blev fundet anspændt og desillusioneret, dog uden at der havde været mistanke om, at B befandt sig i en psykotisk

tilstand. Samlet fandt man, at B udviste symptomer på et posttraumatisk belastningsyndrom, ligesom man fandt det sandsynligt, at tilstanden kunne relateres til det ganske lange ophold her i landet ¹⁾, hvor uvisheden stedse havde været til stede. Den beskrevne tilstand sås hos personer, der havde været udsat for svær belastning, herunder tortur.

Konklusionen på den retspsykiatriske undersøgelse var, at der af tegn på ældre vold fandtes spredte ar i ansigt, på krop og lemmer. Det i ansigtet beskrevne ar kunne meget vel stamme fra brænding med cigaret som af B anført. Om opståelsesmåden af de øvrige ar kunne intet sikkert siges, men arrene kunne være opstået som følge af tortur som angivet af B. Ved den retspsykiatriske undersøgelse fandtes B at udvise symptomer på et posttraumatisk belastningssyndrom, en tilstand, der kan ses hos personer, der har været udsat for svær belastning, herunder tortur.

Der var således fundet såvel fysiske som psykiske symptomer forenelig med torturfølger.

3.

C født 1970 i Gaza havde angiveligt været anholdt i 5 perioder, heraf de første tre af det israelske styre og de sidste to af det palæstinensiske styre. Der var ikke foregået tortur under den første tilbageholdelse i 1987. Derimod under den anden fra 1989 - 91, hvor han af den israelske efterretningstjeneste var blevet bundet med hænderne under knæet og herefter hejst op i op til to timer ad gangen. Under den tredje og femte tilbageholdelse var der ikke udøvet tortur.

Under den fjerde tilbageholdelse var han de første 9 dage blevet slået bl.a. med gummikabel efter at være bundet ved skulderne og hejst op. Han blev slået overalt på kroppen og besvimed flere gange.

Den retsmedicinske undersøgelse tog forbehold for, at tolken ikke frit kunne oversætte spørgsmål og svar. Det blev yderligere oplyst, at der også under de øvrige tilbageholdelser havde fundet mishandling sted, idet han under hver anholdelse var blevet slået med knytnæver og sparket flere steder på kroppen og i hovedet.

Han havde talrige gange fået bundet håndleddene på ryggen og var blevet hængt op i hænderne, hvilket havde udløst svære smerter i skulderregionen.

De tidligere anførte oplysninger om, at hænderne skulle være bundet under knæene kunne ikke bekræftes ved undersøgelsen, muligt på grund af sproglige problemer.

---

¹⁾ Indrejst til Danmark i april 1997, afslag på asyl marts 1999. Under Flygtningenævnets behandling i juni s.å. blev sagen udsat på torturundersøgelse, ER.

Undersøgte var flere gange blevet bundet til en stol, havde fået en sæk over hovedet, hvorefter der var blevet sparket til stolen, således at han væltede bagover og slog hovedet enten mod væggen eller mod gulvet.

Han var blevet slået overalt på kroppen og hoved - dels med knytnæver, dels med gummikabler og stokke. Han var blevet sparket flere steder på kroppen. Enkelte gange havde en forhørsperson taget kværkegreb om halsen på ham. Han var flere gange bevimet.

Han havde fortsat smerter i skulderen. I venstre lår havde han ar efter en skudepisode under optøjer i 1998.

Ved undersøgelsen fandtes normalt bevægemønstre. Der var fri bevægelighed af begge skulderled.

Der var en lang række tegn på ældre vold, hvoraf 2 dog stammede fra skudepisoden.

Konklusionen var, at der af tegn på ældre vold påvistes ukarakteristiske ar på krop, arme og ben.

Om opståelsesmåden kunne intet sikkert siges, men de kunne være opstået som opgivet af C, ved skud, snitlæsion samt slag.

En fysiurgisk undersøgelse viste, at C havde smerter fra skulderregionen ved løft af armene og ved tryk på musklerne omkring skulderbladet. Der fandtes føleforstyrrelser og muskelømhed på forsiden af venstre lår. Der var følger efter delvis overrivning af den venstresidige achillessene. Symptomerne kunne tilskrives belastning og læsioner på traumatisk basis.

Den retspsykiatriske undersøgelse viste, at C var præget af opgivenesshed, nedsat selvverdsfølelse og ret udtalt mistænksomhed i forhold til andre mennesker. Den psykologiske undersøgelse pegede i retning af et moderat posttraumatisk stressyndrom, en tilstand, der ses hos personer, der har været udsat for svær belastning, herunder tortur.

Den samlede konklusion lød:

"Ved undersøgelsen på Retsmedicinsk Institut, Retspatologisk Afdeling, fandtes undersøgte med ukarakteristiske ar på krop, arme og ben. Om opståelsesmåden af disse kunne intet sikkert siges, men de kunne være opstået som angivet af undersøgte ved skud, snitlæsion samt slag.

Ved fysiurgisk undersøgelse fandtes symptomer fra skulderregionen med smerter og ømhed, muskelømhed og føleforstyrrelser på forsiden af venstre lår og følger efter delvis ruptur af venstre acchillesene. Det konkluderedes, at symptomerne kan tilskrives belastning og læsioner på traumatisk basis.

Ved psykiatrisk undersøgelse fandtes undersøgte med tegn på moderat posttraumatisk stressyndrom, en tilstand, der ses hos personer, der har været udsat for svær belastning, herunder tortur.

Der er således fundet både fysiske og psykiske tegn forenelig med følger efter tortur som oplyst."

- 00000 -

Også denne asylsøgende var indrejst til Danmark i april 1997 og fik afslag på asyl i marts 1999. Ved behandlingen i Flygtningenævnet i juni s.å. blev sagen udsat på torturundersøgelse.

Redaktøren tilføjer fra lang tids erfaring, at den langvarige behandling af asylsager i sig selv kan udløse forskellige belastningssymptomer.

Landsforeningens Meddelelse 2/2001

Langvarig sagsbehandling - Udeblivelse af medtiltalt - Afvisning - Bedrageri - Menneskerettigheder

Retsplejelovens § 869 og § 908, Menneskerettighedskonventionens art. 6

T var tiltalt for falsk anmeldelse, § 165 og forsikringsbedrageri, ved oktober 1991 at have anmeldt sin ægtefælles bil stjålet. En række yderligere personer var tiltalt for dels medvirken hertil, dels hæleri ved at have skjult bilen, inden den blev fundet af politiet i januar 1992. Der blev rejst tiltale september samme år. Siden havde sagen verseret ved byretten i Silkeborg, bl.a. på grund af vanskeligheder med en af de medtiltalte W's fremmøde, uanset at W i flere perioder havde siddet fængslet, senest i efteråret 1998, hvor byretten ikke fandt det muligt at beramme sagen.

Under et retsmøde i december 1999 påstod forsvarerne for T og de øvrige sagen afvist, da W stadig ikke mødte op, trods at store anstrengelser var udfoldet fra politiet for at få ham anholdt.

T's forsvarer oplyste bl.a., at T led af sukkersyge med alvorlige komplikationer, og at han skulle påbegynde dialysebehandling i januar 2000 på grund af nyresvigt.

Byretten afsagde kendelse (gengivet nedenfor) om sagens afvisning for de tiltalte bortset fra W. Anklagemyndigheden kærede og under et mundtligt kæremål hjemviste landsretten sagen, idet man bemærkede, at uanset at der utvivlsomt forelå en krænkelse af EMK art. 6, stk. 1, betød det ikke, at byretten burde have afvist sagen, men havde alene betydning for den retsfølge, som måtte blive idømt, såfremt de tiltalte blev fundet skyldige.

V.L. 11. afd. kære s-3626/99, 14/4 2000

Byrettens kendelse af 16/12 1999 er sålydende:

"Det lægges til grund, at sigtelse i sagen ifølge det fremlagte rapportmateriale er rejst mod tiltalte A den 23. januar 1992, mod tiltalte B samme dato, mod T den 4. marts s.å. og mod tiltalte W den 24. marts s.å., at anklageskriftet er modtaget i retten den 11. august 1992, og at første retsmøde, hvor der er sket protokoltilførsel, har fundet sted den 14. oktober 1994, men at der ifølge det oplyste allerede var berammet retsmøde den 29. september 1992, således at dette møde måtte aflyses, fordi forkyndelse ikke kunne finde sted i forhold til tiltalte W. I retsmødet den 14. oktober 1994 kunne sagen ikke foretages på grund af en fejl fra Vejle arrest, idet tiltalte W ikke blev bragt til stede fra arresten, hvorefter der har været afholdt følgende retsmøder: den 15. marts 1995 - ikke gennemført på grund af angivelig sygdom hos tiltalte W, den 19. marts 1996 - ikke gennemført på grund af denne tiltaltes udeblivelse, den 8. oktober s.å. - ikke gennemført, fordi denne tiltalte ikke kunne anholdes, den 13. oktober 1999 - aflyst bl.a. fordi denne tiltalte udeblev, og d.d. fordi anholdelse ikke kunne ske af denne tiltalte, der efter oplysninger og iagttagelser fra Sønderborg politi formentlig har været bekendt med tidspunktet og derfor ikke har opholdt sig ved sin bolig.

Da sagen nu har verseret i omkring 8 år, uden at den er blevet afgjort i forhold til de tiltalte T, B og A, der hver gang har efterkommet de forkyndte stævninger og mødt op til de berammede retsmøder, finder retten, at disse tiltalte ikke skal tåle en yderligere udsættelse, når det sammenholdes med den sanktion, der kan forventes idømt i forhold til den rejste tiltale, og da en sådan sanktion under alle forhold skal tage et væsentligt hensyn til den lange tid, sagen har verseret i forhold til dem. Da tiltalte T efter oplysninger i den korrespondance, der er tilgået sagen, og som også er fremført i dette retsmøde, endvidere er alvorligt syg af sukkersyge, finder retten, at de forhold, der er omtalt i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, om, at rettergangen skal finde sted indenfor rimelig tid nu - jfr. det i øvrigt i rettens kendelse den 13. oktober 1999, retsbogen p. 17 f modsætningsvis, anførte og hvortil hen-

vises - gør, at sagen efter den anførte bestemmelse sammenholdt med retsplejelovens § 928, stk. 3, jfr. § 869, stk. 1, jfr. § 842, bør afvises i forhold til disse tiltalte.

I forhold til tiltalte W gør disse synspunkter sig ikke gældende, da denne tiltalte i et ikke ubetydeligt omfang forsætligt har medvirket til, at sagen ikke har kunnet finde sin afgørelse, hvorfor sagen ikke afvises i forhold til ham.

T h i b e s t e m m e s:

Denne sag afvises i forhold til de tiltalte:

- 1) T
- 2) B
- 3) A

mens den fremmes i forhold til tiltalte W."

Landsrettens kendelse er sålydende:

"Anklagemyndigheden har påstået kendelsen ophævet og sagen hjemvist til fortsat behandling ved Retten i Silkeborg.

De tiltalte har påstået kendelsen stadfæstet.

Anklagemyndigheden har under henvisning til retsplejelovens § 869, jf. § 908, stk. 2, og til dels § 842 gjort gældende

- at nærværende sag ikke kan afgøres ved kendelse om afvisning, idet byretten ikke klart har fastslået, at forholdene ikke kan straffes,

- at der ikke foreligger forhold, der gør, at de formelle betingelser for behandling og pådømmelse ved den pågældende byret ikke skulle være opfyldt. En eventuel krænkelse af den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6, stk. 1 udgør ikke en tilsidesættelse af formalia, der kan medføre afvisning,

- at domsforhandlingen i denne sag blev indledt ved retsmødet den 14. oktober 1994, hvorfor kendelsen om afvisning er afsagt under domsforhandlingen. En eventuel afvisning skal herefter ske ved dom og ikke ved kendelse.

De tiltalte har henholdt sig til den afsagte kendelse.

Landsrettens begrundelse og resultat:

T er tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 165 ved den 21. oktober 1991 at have anmeldt sin ægtefælles personbil stjålet og - i forening med medtiltalte W - for overtrædelse af straffelovens § 279 ved herefter at have bestemt forsikringsselskabet Alm. Brand til at udbetale 236.100 kr. i erstatning.

B og A er tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 284, jfr. § 279, ved at have skjult bilen, indtil den blev fundet af politiet den 23. januar 1992.

Sagen blev ved tiltalerejsninger som beskrevet i den påkærede kendelse indbragt for Retten i Silkeborg den 2. september 1992 og har herefter verseret, uden at domsforhandling har været gennemført.

Som beskrevet i den påkærede kendelse har årsagen hertil bl.a. været vanskeligheder i forbindelse med medtiltalte W's fremmøde, uanset at W i flere perioder har siddet fængslet og således har kunnet fremstilles, senest i efteråret 1998, hvor Retten i Silkeborg imidlertid ikke fandt det muligt at beramme sagen. Retten i Silkeborg har heller ikke fundet anledning til at udskille sagen mod medtiltalte W, jf. retsplejelovens § 706, efter at anklagemyndigheden gentagne gange havde afslået at opgive påtale mod tiltalte T, jf. retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2 og 3, og at frafalde tiltale mod de tiltalte B og A, jf. retsplejelovens § 722, stk. 1, nr. 5.

Efter sagens ukomplicerede karakter og den retsfølge, som måtte kunne forventes, hvis sagen var blevet pådømt rettidigt og de tiltalte fundet skyldige, finder landsretten det utvivlsomt, at den lange sagsbehandlingstid, som de tiltalte T, B og A har måttet tåle, og som i det væsentlige ikke kan tilskrives deres forhold, udgør en krænkelse af deres rettigheder i henhold til EMK art. 6, stk. 1.

Denne krænkelse indebærer imidlertid ikke, at Retten i Silkeborg burde have afvist sagen, jf. retsplejelovens § 908, stk. 1, jf. § 869, jfr. § 928, stk. 3, og § 929, stk. 1, men har alene betydning for den retsfølge, som måtte blive idømt, såfremt de tiltalte findes skyldige.

Landsretten ophæver derfor den påkærede kendelse og hjemviser sagen til Retten i Silkeborg.

T h i b e s t e m m e s :

Den påkærede kendelse ophæves, og sagen hjemvises til fortsat behandling ved Retten i Silkeborg."

Erstatning - Telefonaflytning - Frister - Hvem er forurettet

Retsplejelovens § 1018 c og § 1018 e

T fik som bruger og T's far fik som abonnent vedr. en af mobiltelefonerne underretning om, at flere mobiltelefoner havde været aflyttet. Først efter 2-måneders fristens udløb fremsatte de erstatningskrav. Retten fandt det vedr. T undskyldeligt, at fristen var oversiddet, idet T ikke ved underretningen eller efterfølgende havde modtaget nogen vejledning om muligheden for at kræve erstatning. Da telefonerne udelukkende havde været benyttet af T, var han den eneste forurettede, hvorfor anklagemyndigheden blev frifundet for faderens erstatningskrav vedr. den ene mobiltelefon.

Retten i Esbjerg nr. 2.26521 og 2.26552/99, 25/4 2000

Tilbage i 1996 blev der afsagt aflytningskendelse vedr. to af T's mobiltelefoner. Indgrebene varede henholdsvis fra 7/5 og 4/6 til 30/7 1996. Ved kendelse af sidste dato blev T's telefon aflyttet frem til 24/9 1996. T var mistænkt for overtrædelse af straffelovens § 191. Den 15/4 1997 blev T og F underrettet om de foretagne indgreb, men først i oktober samme år indbragte de erstatningskrav for de foretagne indgreb. Anklagemyndigheden påstod frifindelse på grund af fristoverskridelsen.

Det var under sagen oplyst, at T og F ikke hverken af anklagemyndigheden eller den beskikkede advokat havde modtaget nogen vejledning om deres mulighed for at kræve erstatning. Det var yderligere oplyst, at F aldrig havde anvendt den ham tilhørende mobiltelefon. Den havde udelukkende været anvendt af T. Der var ikke tvist om erstatningsbeløbenes størrelse, 5.500 kr. for de to første mobiltelefoner, kr. 2.250 for F's mobiltelefon.

Udover fristindsigelsen gjorde anklagemyndigheden gældende, at kravet vedr. F's telefon måtte tilkomme denne og ikke T.

Efter at retten havde fastslået, at 2-måneders fristen var oversiddet, fortsætter dommen side 3:

"Da retten imidlertid lægger afgørende vægt på, at T ikke ved underretningen eller senere er blevet vejledt om adgangen til at kræve erstatning, herunder om fristen for fremsættelsen af et sådant krav, anses det for undskyldeligt, at kravet først er fremsat efter udløbet af fristen. Da der således som sagen er oplyst i øvrigt ikke er uenighed om erstatningens størrelse eller det materielle grundlag for kravets berettigelse, tages erstatningssøgendes påstand derfor til følge."

Vedr. F's mobiltelefon bemærker retten:

"Efter det oplyste er denne mobiltelefon aldrig benyttet af indehaveren, men alene af T mod hvem det iværksatte indgreb i meddeleleshemmeligheden har været rettet. Det fremgår i øvrigt af det oplyste, at indehaveren, F, ikke har været mistænkt under sagen.

På denne baggrund finder retten at et erstatningskrav i anledning af den forstyrrelse, som indgrebet har medført rettelig kan fremsættes af T, som den eneste mistænkte, mod hvem indgrebet har været rettet. Da der i øvrigt ikke er uenighed om erstatningens størrelse tages erstatningssøgendes påstand herefter til følge."

Landsforeningens Meddelelse 4/2001

Dyremishandling – Rettighedsfrakendelse – Betinget straf

Dyreværnslovens § 28, straffelovens § 56 og § 79

Gårdejer dømt for vanrøgt af svinebesætning. I byretten blev straffen gjort betinget, landsretten skærpede til 40 dages ubetinget fængsel (dissens). Til gengæld blev den tidsbegrænsede frakendelse på 5 år stadfæstet (dissens).

VL 1. afd. as. S-0205-99, 9/9 1999

Gårdejer G på 30 år var tiltalt for overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., jfr. § 1, 2 og 3, stk. 1, 1 pkt. ved fra december 1997 til januar 1998 på en lejet landsbrugsejendom at have behandlet sin svinebesætning groft uforsvarligt med karakter af mishandling, idet dyrene ikke blev passet, fodret eller vandet, hvilket bevirkede, at ca. 400 svin i perioden døde eller senere måtte aflives som følge af en kombination af sult, tørst, sygdom og almen svækkelse.

Der var påstand om frihedsstraf samt frakendelse af retten til at beskæftige sig med dyr i et af retten nærmere fastsat tidsrum, jfr. dyreværnslovens § 29, stk. 1.

G kunne i det væsentlige anerkende gerningsbeskrivelsen, dog at det var 300 svin, der døde/blev aflivet, men påstod frifindelse for frakendelsespåstanden, subsidiært at frakendelsen blev begrænset til at angå "produktionsdyr".

G var ustraffet. Han havde i 1996 startet virksomhed som selvstændig landmand, og havde været beskæftiget ved landbruget i 14 – 15 år. Han var alene om driften, og da det økonomisk ikke gik godt, var han nødt til at arbejde fra kl. 7 – 16 på et rugeri. For

at passe besætningen forinden, måtte han dagligt tage hjemmefra kl. 02.30 – 03.00, idet han skulle bruge ½ time på transport. Sidst i december o. den 20. slap det hele ham af hænde. Det var et problem at få gyllen væk. Han var syg af stress og influenza. Han talte ikke med nogen om problemerne, ej heller på hjemmefronten. Efterfølgende var han sygemeldt på grund af dårlige nerver. (Forkortet version).

Kredsdyrlægen forklarede bl.a., at da man kom den 17/1, fandtes stadig levende svin, både stærkt afmagrede og rimeligt nærede. Der var mange døde, og de grise, der var døde tidligst, havde formentlig været døde i 4 uger, før han kom derud.

Retten fandt det på baggrund af dyrlægens forklaring ubetænkeligt at lægge til grund, at ca. 400 grise i den i anklageskriftet angivne periode enten var døde eller efterfølgende måtte aflives som følge af den skete misrøgt/mishandling. G blev i det hele fundet skyldig efter anklageskriftet. Straffen blev fastsat til fængsel i 40 dage, men retten fandt, at oplysningerne om de grundlæggende årsager til tiltaltes adfærd gjorde fuldbyrdelse af straffen unødvendig, hvorfor straffen blev gjort betinget af 1 års prøvetid.

G frakendtes retten til som *selvstændig erhvervsdrivende* (udhævet her) at eje, passe, bruge, slagte eller i det hele taget beskæftige sig personligt med dyr i produktionsmæssigt øjemed i en periode på 5 år fra dommen.

Anklagemyndigheden ankede til skærpelse, navnlig således at straffen blev gjort ubetinget, samt nedlagde påstand om, at G frakendtes retten til at eje, bruge, passe, slagte eller i det hele taget beskæftige sig personligt med dyr i et tidsrum længere end 5 år.

G påstod stadfæstelse. Han forklarede supplerende, at han alene havde landsbrugsuddannelse. Han var nu ansat hos en fjerkræfarmer, hvilken beskæftigelse måtte ophøre, hvis anklagemyndighedens påstand blev fulgt. Han havde ingen planer om igen at starte som selvstændig.

Landsretten udtalte:

"Straffen er passende udmålt.

Der er afgivet 4½ stemme for følgende resultat:

Efter forholdets karakter er der ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

Der er afgivet 1½ stemme for følgende resultat:

Af de grunde, der er anført af byretten, er det forsvarlig at gøre straffen betinget med vilkår som fastsat i byrettens dom, dog at prøvetiden fastsættes til 2 år.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Der er afgivet 3 stemmer for at stadfæste byrettens dom vedrørende spørgsmålet om frakendelse.

Der er afgivet 3 stemmer for at frakende tiltalte retten til at eje, bruge, passe, slagte eller i det hele taget beskæftige sig personligt med dyr i produktionsmæssigt øjemed i 5 år.

Efter afstemningens udfald stadfæstes byrettens dom på dette punkt."

G skulle betale sagens omkostninger for landsretten.

- oo0oo -

Man kunne høfligt spørge sig selv, hvorfor det nu skulle være G, der betalte omkostningerne, henset til at begge parter fik halvt ret. G fik, trods anklagemyndighedens anke, stadfæstet sin begrænsede frakendelse, der muliggjorde, at han kunne beholde sit lønnede arbejde, anklagemyndigheden fik på den anden side dommen gjort ubetinget.

De halve stemmer ved strafudmålingen skyldtes, at en domsmand fik forfald under sagen.

Landsforeningens Meddelelse 5/2001

Incest – Erstatning – Strafudmåling

Straffelovens § 210, Erstatningsansvarslovens § 26

T var tiltalt for utallige gange at have haft samleje med sin datter født i 1972 i perioden 1989 – 1992. Landsretten nedsatte under dissens straffen fra 3 til 2½ år. Tortgodtgørelse ligeledes nedsat fra 80.000 til 60.000 kr.

V.L. 5. afd. a.s. S-0954-00, 25/5 2000

T på 51 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1, til dels jfr. stk. 3, ved i perioden fra april 1989 til oktober 1992 at have haft samleje og anden kønslig omgængelse end samleje med sin datter D født i juni 1972, idet han utallige gange havde samleje med D samt tvang hende til at sutte sit erigerede lem til sædafgang.

Anklagemyndigheden påstod T idømt fængsel i ikke under 2 år og 6 måneder. D's påstand om tort er ikke gengivet i dommen (der er stillet op på en måde, der afviger fra øvrige byretsdomme, således at man skal finde den rejste tiltale inde midt i dommen og præmisserne forud herfor). D blev imidlertid tillagt en tortgodtgørelse på 80.000 kr. efter EAL § 26, stk. 1, samt foreløbigt 1.110 kr. til psykologbehandling. Der var under sagen både foretaget person- og mentalundersøgelse (ikke gengivet i dommen), ligesom sagen havde været forelagt det regionale visitationsudvalg vedr. forsøgsordningen med sex-kriminelle.

Retten udmålte straffen til 3 års fængsel. Ved straffastsættelsen lagde retten vægt på, at forholdet var begået over en periode på ca. 3½ år, og at der havde været tale om en grov og systematisk udnyttelse af forurettede.

T ankede med påstand om formildelse og nedsættelse af torterstatningen. Anklagemyndigheden påstod skærpelse af straffen, datteren stadfæstelse af afgørelsen om tort.

Landsretten udtalte:

"Tre voterende udtaler:

Af de grunde, som byretten har anført, tiltrædes det, at straffen er fastsat som sket.

Tre voterende finder af de samme grunde, at straffen passende kan fastsættes til fængsel i 2 år og 6 måneder.

Efter udfaldet af stemmeafgivningen nedsættes straffen herefter til fængsel i 2 år og 6 måneder.

Af de grunde, byretten har anført, fastsætter de juridiske dommere erstatningen for tort til 60.000 kr.

Med de anførte ændringer stadfæster landsretten dommen."

- oo0oo -

Seneste oversigtsartikel over torterstatninger i Lf. Medd. 103/2000.

Betinget straf - Spritkørsel

Straffelovens § 62 og færdselslovens § 53

T, der havde en stribe tidligere spritdomme, blev i landsretten idømt 70 dages fængsel betinget af alkoholistbehandling samt en tillægsgbøde på 1.500 kr. for kørsel på knallert med en promille på 1,36.

Ø.L. 10. afd. a.s. S-0664-00, 4/8 2000

T på 35 år var under en tilståelsessag tiltalt for at have ført registreringspligtig knallert, selv om han var frakendt førerretten, med en promille på 1,36.

Der var påstand om frihedsstraf og ubetinget frakendelse.

T var tidligere straffet, bl.a.:

- 1991 for berigelseskriminalitet og promillekørsel med fængsel i 3 måneder og frakendelse i 1½ år
- 1992 tyveri og kørsel i frakendelsestiden med en fællesstraf på fængsel i 5 måneder
- 1992 bl.a. tyveri, promillekørsel og kørsel i frakendelsestiden med en fællesstraf på 4 måneder og 5 års frakendelse
- 1996 spirituskørsel, fængsel i 50 dage og frakendelse i 10 år. Benådet for fængselsstraffen med betingelser indtil december 1998
- 1999 hæfte i 40 dage for to kørsler i frakendelsestiden.

Byretten fastsatte straffen til fængsel i 70 dage ubetinget og frakendelse for bestandig fra december 2007 at regne.

T ankede med påstand om formildelse, navnlig således at straffen blev gjort betinget på vilkår af alkoholistbehandling. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

T var egnet til at indgå i en behandling mod misbrug af alkohol.

T forklarede bl.a., at han gerne ville have hjælp til at komme ud af den tendens til alkoholmisbrug, han måtte erkende at have. Han drak 30-50 øl dagligt. Han havde et godt udbytte af den behandling, han gennemgik i forbindelse med benådningen i 1997, idet han i ca. 13 måneder ikke indtog alkohol.

Landsretten udtalte:

"Straffen findes passende udmålt.

Den foreliggende sag angår kørsel med registreringspligtig knallert og tiltalte, der har udtrykt ønske om at indgå i et behandlingsforløb, er af Kriminalforsorgen blevet fundet egnet til at indgå i en behandling mod misbrug af alkohol. Under hensyn hertil og til det i øvrigt oplyste om tiltaltes personlige forhold og henset til den ved lov nr. 230 af 4. april 2000 indførte ordning om betinget dom og behandling mod misbrug af alkohol udsættes straffuldbyrdelsen bl.a. på vilkår om tilsyn og behandling mod misbrug af alkohol som nærmere anført nedenfor.

Tiltalte betaler en tillægsbøde på 1.500 kr.

Forvandlingsstraffen er hæfte i 6 dage.

Dommens bestemmelse om frakendelse af førerretten stadfæstes."

- oo0oo -

Prøvetiden var 2 år, tilsynsperioden 1 år.

Forsvareren tilføjer:

"Dommen er efter min opfattelse interessant, fordi den anvender betinget dom, selv om frihedsstraffen var på mere end 60 dage. Jeg henviser i den forbindelse til Rigsadvokaten Informerer nr. 16/2000."

Rigsadvokatens anvisninger er gengivet i Lf.Medd. 76/2000, tilføjer redaktøren.

Landsforeningens Meddelelse 7/2001

Særforanstaltninger - Behandlingsdom - Ophør - Retslægerådet

Straffelovens § 72

K dømt i 1996 efter § 119 for to overfald på buschauffører og undergivet behandlingsdom. I 1999 var spørgsmålet om ophævelse af foranstaltningen for retten, der bemærkede, at proportionalitetshensyn talte for, at foranstaltningen blev ophævet inden for rimelig tid.

Hospitalet og Retslægerådet var fortsat mod ophævelse, men retten fandt nu, at foranstaltningen havde været opretholdt i en periode, der stod i åbenbart misforhold til

længden af den straf, som den begåede kriminalitet måtte antages at kunne have udløst, og ophævede foranstaltningen endeligt.

Københavns Byrets 22. afd. nr. 18176/00, 21/8 2000

K på 29 år var i september 1996 fundet skyldig i to tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 119, ved dels i juli 1994 at have slået en buschauffør flere gange i hovedet med flad hånd, dels i oktober 1995 at have slået en buschauffør flere gange i ansigtet.

K blev idømt en behandlingsdom. Siden januar 1997 havde hun været indlagt på Sct. Hans Hospital under diagnosen hebefren skizofreni. Hun havde flere gange i længere perioder været indlagt på lukkede afsnit, men var nu på åbent afsnit og under fortsat medicinsk behandling. Hun havde egen lejlighed, hvor hun var i weekenden.

I december 1999 blev en anmodning fra K om ophævelse af foranstaltningen behandlet. Efter rettens tilkendegivelse trak K sin anmodning tilbage. Retten bemærkede, at proportionalitetshensyn talte for, at foranstaltningen blev ophævet inden for rimelig tid.

Nu udtalte hospitalet i en erklæring af maj 2000:

"...

Det må fortsat befrygtes, at [domfældte] ved en eventuel domsophævelse ophører med den antipsykotiske behandling. Behandlingen har dæmpet, men ikke fjernet tendensen til aggression. Det vurderes, at der fortsat vil være risiko for at [domfældte] bliver voldelig, hvis den antipsykotiske behandling ophører."

Retslægerådet anførte:

"Med sagens tilbagesendelse skal Retslægerådet henvise til tidligere responsa, senest af 11.11.99, og på grundlag af erklæring af 10.05.00 fra afdelingslæge A, Sct. Hans Hospital, udtale, at K fortsat har været indlagt til behandling for skizofren sindssygdom, og udskrivning har endnu ikke været planlagt, selv om hun siden februar 2000 har tilbragt næsten alle week-ends i lejlighed uden for hospitalet. Hendes tilstand er stadig svingende med psykotiske symptomer trods medikamentel behandling, som hun har været tilbøjelig til at svigte. Senest har hun fået det bedre under kontrolleret medicinindtagelse. Fremdeles befrygtes det, at hun uden dom vil ophøre med medicinen med risiko for forværring af de psykotiske symptomer og voldelig adfærd.

Rådet må herefter endnu fraråde ophævelse af foranstaltningen."

Heller ikke Kriminalforsorgen kunne anbefale, at foranstaltningen blev ophævet. Dette tilsluttede anklagemyndigheden sig, subsidiært at foranstaltningen ændredes til ambulært psykiatrisk behandling, således at der kunne træffes bestemmelse om indlæggelse.

K henviste til proportionalitetshensyn, således som disse også er kommet til udtryk ved lovændringen den 1/7 2000, samt rettens tidligere tilkendegivelse.

"Rettens bemærkninger:

Efter de foreliggende lægelige oplysninger må det lægges til grund, at domfældtes tilstand fortsat er sådan, at det ud fra lægelige synspunkter ikke kan anbefales at opheve den fastsatte foranstaltning.

På den baggrund må spørgsmålet om foranstaltningens ophævelse bero på en vurdering af forholdet mellem den begåede kriminalitet og den tidsmæssige udstrækning af foranstaltningen.

Foranstaltningen, der nu har været opretholdt siden 1996 vedrørende forhold begået i 1994 og 1995, findes at være opretholdt i en periode, der står i åbenbart misforhold til længden af den straf, som den begåede kriminalitet må antages at kunne have udløst. Da karakteren af den begåede kriminalitet ikke i sig selv findes at kunne begrunde at foranstaltningen opretholdes, og da der ikke findes grundlag for nu at iværksætte anden foranstaltning, ophæves denne endeligt, jf. straffelovens § 72, stk. 1.

T h i b e s t e m m e s:

Foranstaltningen idømt K ved Københavns Byrets dom af 3. september 1996 ophæves."

Landsforeningens Meddelelse 8/2001

Kørsel i frakendelsestiden - Ikke samfundstjeneste

Straffelovens § 62, færdselslovens § 117

T havde mindst 9 forudgående domme for kørsel i frakendelsestiden. Nærværende sag omfattede 4 kørsler i frakendelsestiden, begået i prøvetiden efter seneste prøveløsladelse. Ikke grundlag for helt eller delvis betinget straf med vilkår om samfundstjeneste. Fællesstraf af fængsel i 5 måneder (reststraf 31 dage).

Ø.L. 2. afd. a.s. S-0293-00, 4/8 2000

T på 43 år var udover et voldsforhold, hvor han blev frifundet på grund af nødværge, tiltalt for 4 kørsler i perioden marts - juli 1999, uagtet at hans kørekort var frakendt for bestandig fra 1996 at regne.

Der var 9 tidligere domme efter færdselslovens § 117, senest en fællesstraf af fængsel i 3 måneder i 1997. Prøveløsladt i maj 1998 med reststraf 31 dage.

Byretten udmålte en ny fællesstraf af fængsel i 5 måneder.

T ankede med påstand om formildelse, navnlig således at der idømtes en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste, subsidiært kombinationsdom, mere subsidiært en kortere frihedsstraf.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse.

Der citeres fra landsrettens kortfattede dom:

"Der er mellem anklageren og forsvareren enighed om, at tiltalte har mindst 9 forudgående domme for kørsel i frakendelsestiden.

Flere af tiltaltes mindst 9 forstraffe vedrørende kørsel i frakendelsestiden omfattede en række kørsler. Nærværende sag omfatter 4 kørsler i frakendelsestiden, begået i prøvetiden efter seneste prøveløsladelse. Henset hertil findes fællesstraffen passende udmålt.

På baggrund af sagens karakter og længden af den udmålte fællesstraf findes straffen ikke at kunne gøres helt eller delvis betinget med vilkår om samfundstjeneste.

Landsretten stadfæster derfor dommen."

Landsforeningens Meddelelse 9/2001

Røveri - Berigelsesforsæt - Narkogæld - Subsidiær tiltale - Beviser

Straffelovens § 288

T og D var udover tyverier, vold og for D's vedkommende trusler og afpresning, tiltalt for røveri over for A. Subsidiært påstodes dette forhold henført under § 245. I byretten blev alene D dømt for røveri. Landsretten fandt det efter de afgivne vidneforklaringer ikke bevist, at A ikke havde en gæld til D, og det fandtes derfor ikke be-

vist, at der i det pågældende forhold forelå røveri. Derimod blev D dømt for at have tildelt A flere slag i ansigtet, dels med flad hånd, dels med knytnæve, jfr. straffelovens § 244, jfr. § 247, stk. 1. Straffen, der i byretten var udmålt til 1 år, blev nedsat til fængsel i 9 måneder.

V.L. 2. afd. a.s. S-0760-00, 7/8 2000

T på 25 og D på 26 år var tiltalt, D for to indbrudstyverier, bl.a. af våben, T for hæleri, begge de tiltalte for vold efter § 245, D for trusler og afpresning, idet han havde ringet til M og sagt, at han ville banke ham med en baseballkølle, og siden ringet, at det skulle koste 500 kr. om dagen, for at han ville lade M blive i fred. I forhold 7 var begge de tiltalte tiltalt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved at have opsøgt A hjemme, hvor D overfaldt A med flere knytnæveslag og flere spark i ansigtet, mens T slog A i hovedet og på armene med en kølle eller en køllelignende genstand, alt samtidig med, at D afkrævede A oplysning om, hvor mange penge han havde på sig, hvorefter A fremtog 5.500 kr., som D herefter tog fra A.

Subsidiær påstodes forholdet over for T henført under straffelovens § 245, stk. 1.

D var senest i 1994 straffet for vold med fængsel i 30 dage, og i 1998 for straffelovens § 252 og forsøg på tyveri samt våbenloven med fængsel i 8 måneder.

D erkendte et tyveriforhold og påstod forholdet med § 245 henført under § 244. Han nægtede de øvrige forhold, herunder røveriforholdet.

D blev frifundet for det andet tyveriforhold. I voldsforholdet fandt retten det ikke efter det oplyste om omfanget og karakteren af den udøvede vold, at der var det fornødne grundlag for at henføre forholdet under straffelovens § 245, men D blev fundet skyldig efter § 244, jfr. § 257, stk. 1.

D blev ligeledes fundet skyldig i trusler og afpresning som beskrevet.

Byretten lagde vedr. røveriforholdet bl.a. til grund, at det var T, der bad D om at følge med til A's lejlighed, fordi han frygtede, at A eller en anden person ville optræde truende eller voldeligt. T var ikke bekendt med, at D mente at have et økonomisk udestående med A, og at dette forhold kunne give anledning til vold mod denne.

T greb ind over for D under dennes voldsudøvelse, og det fandtes ikke bevist, at T selv havde udøvet vold mod A, hvorfor T både blev frifundet for den primære og subsidiære tiltale.

D havde afkrævet A penge, umiddelbart efter at han og T kom til lejligheden. Han gav A flere slag i hovedet, dels med flad hånd, dels med knytnæve, samt en del knytnæveslag på armene. Spark fandtes ikke bevist.

Byretten fandt ikke, at D havde sandsynliggjort, at han havde et berettiget pengekrav mod A, eller at han kunne regne med, at det var tilfældet.

D måtte være klar over, at A udelukkende overgav ham pengene under indtryk af den netop udøvede vold og den i situationen liggende trussel om, at han kunne blive udsat for yderligere vold.

Retten fandt D skyldig i røveri.

T fik en betinget straf uden straffastsættelse med tillæggsbøde på 2.500 kr.

D blev idømt fængsel i 1 år. Han ankede med påstand om frifindelse i forhold 7 og i øvrigt formildelse.

Anklagemyndigheden påstod skærpeelse. Vedrørende forhold 7 påstodes forholdet subsidiært henført under straffelovens § 244, jfr. § 247, stk. 1.

D var yderligere i 1999 blevet idømt 60 dages fængsel for bl.a. dokumentfalsk og tyveri, samt i april 2000 ved ankedom idømt en tillægsstraf til de 60 dages fængsel på fængsel i 5 måneder for vold efter § 245, jfr. § 247.

D forklarede bl.a. supplerende, at de 10.000 kr., som A skyldte ham, var "narkogæld". Han kunne ikke huske, om det var T eller ham, der tog initiativet til at opsøge A og nogle kammerater. Han mindedes ikke at have medbragt en baseballkølle. Han havde ikke sparket A. Han var irriteret over, at A gik og indkasserede penge, når A skyldte ham penge. A havde ikke på noget tidspunkt benægtet, at han skyldte penge. Der var ikke tale om, at pengene blev betalt i umiddelbar forbindelse med slagene.

T forklarede nu som vidne bl.a., at han ikke huskede noget nærmere om, at A skulle have betalt D nogle penge. Det var vist først på vej hjem, at han fik at vide, at A skyldte D penge.

A forklarede supplerende, at han ikke kunne huske noget som helst om, hvad der foregik den pågældende dag. Han var påvirket af "alt muligt". Han kunne ikke huske, at han havde afgivet forklaring til politiet om forholdet. Han var næsten sikker på, at han ikke havde købt stoffer af D. Han blev foreholdt nogle rapportforklaringer (hvor-

efter han skulle have forklaret at have været udsat for røveri, ER), men huskede ikke nærmere herom.

Landsretten udtalte:

"Det lægges efter tiltaltes og vidnet T's forklaring til grund, at tiltalte uden nogen rimelig anledning har givet A flere slag i ansigtet, dels med flad hånd og dels med knytnæve. Som følge heraf har tiltalte i det anførte omfang i forhold 7 gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 244, jf. straffelovens § 247, stk. 1. Det findes efter de afgivne vidneforklaringer ikke bevist, at A ikke havde en gæld til tiltalte, og det findes derfor ikke bevist, at der i forhold 7 foreligger røveri. Tiltalte frifindes derfor efter det foreliggende for tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1.

Straffen fastsættes i medfør af straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, § 244, jf. § 247, stk. 1, § 266 og § 285, stk. 1, jf. § 281, stk. 1. nr. 1, jf. § 21, som en tillægsstraf, jf. straffelovens § 89, til byretsdommen af 24. juni 1999 og Vestre Landsrets ankedom af 11. april 2000.

Tillægsstraffen findes efter en samlet vurdering passende at kunne fastsættes til fængsel i 9 måneder.

Med de anførte ændringer stadfæster landsretten dommen."